

Marlies Slegers

Vijftien

δ

Elena

Woensdag 25 februari – 16.48 uur

Verveeld teken ik wat bloemetjes in mijn wiskundeschrift.

Ik zou echt niet weten hoe ik de opgave voor me moet oplossen en staar uit het raam van mijn slaapkamer.

Goniometrische verhouding, pfff... Alsof ik dat later ooit nodig ga hebben. Niet dat ik al weet wat ik later wil worden, maar wiskundedocent staat in elk geval niet op mijn lijstje. Ik breek nog een stukje van de chocoladereep af. Dan hoor ik de stemmen van beneden. Ik zucht.

Mam en haar vriend Pieter hebben alweer woorden.

Sinds Pieter bij ons is ingetrokken, nu acht maanden geleden, is de sfeer in huis veranderd. Mam is niet meer de vrolijke moeder die ze altijd was. Het vrolijke is gestorven met de dood van pap, en zelfs Pieter heeft daar geen verandering in kunnen brengen.

Sinds hij er is, is ze zelfs vaker kortaf tegen Sasha en mij, alsof ze geen geduld meer heeft voor ons verdriet.

Ik begrijp niet wat ze in hem ziet. Leefde mijn vader nog maar. Ik mis hem nu meer dan ooit. Mam heeft Pieter leren kennen op een feest, ongeveer een jaar geleden, en al na vier maanden trok hij bij ons in.

‘Mam! Dat is veel te snel!’ had ik ontzet geroepen toen mijn moeder mijn zusje Sasha en mij vertelde dat Pieter bij ons zou komen wonen.

‘Pap is net anderhalf jaar geleden overleden.

Hoe kun je dan nu al met een andere man gaan samenwonen?’

Mam had haar schouders opgehaald. ‘Ja, misschien is het wat vroeg. Maar Pieters huurcontract loopt af, en dat betekent dat hij moet verhuizen. Dan kan hij net zo goed hierheen komen.’ Mam had niet geklonken alsof ze er zelf zo van overtuigd was. ‘Bovendien, ik mis... nou,

gewoon, volwassen gezelschap hier in huis.

En Pieter is toch een leuke man?’

Sasha en ik hadden een betekenisvolle blik met elkaar gewisseld.

Mam had het gezien en diep gezucht.

‘Oké, jullie moeten nog aan hem wennen. En hij aan jullie.’

‘Ik vind hem maar een creep,’ had Sasha gezegd.

‘Zoals laatst, toen hij straalbezopen was...’

‘Dronken.’ Mam had Sasha bestraffend aangekeken.

‘Let op je taal. Goed, dat was niet handig van hem,

maar dat kwam doordat hij zijn baan had verloren.

Toen heeft hij te diep in het glaasje gekeken.’ Een glas met een peilloze bodem, geloof ik, want Pieter is vaker aangeschoten.

En soms ronduit stomdronken.

‘Mam, hij stond schreeuwend hier voor de deur, midden in de nacht! De politie kwam langs omdat de burens geklaagd hadden!’ Sasha had haar hoofd geschud. ‘Hij...

Ik snap niet goed waarom hij hier moet komen wonen.

Hij kan toch gewoon weer iets anders huren?’

Ze had als een dreinend kind geklonken.

‘Hij is zijn baan kwijt, Sasha, en hij kan zich nu geen eigen woning permitteren. Als ik hem kan helpen, wil ik dat natuurlijk doen. Je zult zien dat het hartstikke meevalt als hij hier eenmaal woont.’

Maar het valt helemaal niet mee. Pieter kan geen nieuwe baan vinden en brengt nauwelijks geld binnen. De spanning in huis is soms bijna tastbaar. Er gaat geen week voorbij zonder dat er ruzie tussen mam en Pieter komt. Hij heeft net zo’n hekel aan ons als wij aan hem en doet er alles aan om te zorgen dat wij uit zijn buurt blijven. Ik denk dat mam er spijt van heeft dat ze hem in huis heeft gehaald, maar nu niet meer weet hoe ze hem weg moet krijgen. Hij is net als een koekoeksjong dat ons het nest uit probeert te duwen. Ik zet een muziekljst van Spotify op en doe oortjes in. Zo kan ik hun geruzie beneden in elk geval niet meer horen. Mijn wiskundehuiswerk kan ik nu wel vergeten – de concentratie is helemaal verdwenen. Ik pak mijn mobiel en kijk naar

de ingekomen berichten. In de groepschat van de klas klaagt iedereen over wiskunde. Frederique stuurt een foto van haar kat rond, die op haar wiskundeboek ligt, en Paul een foto van zijn harige benen in sportschoenen. Inez stuurt een snapchat waarop ze wanhopig kijkt en het woordje 'hellup' in een wolkje boven haar hoofd heeft geschreven. Ik typ PAF in en Inez stuurt me een zoen. Alleen zij weet wat PAF betekent: *parents are fighting*. Niet dat Pieter mijn *parent* is, maar de afkorting lijkt me wel toepasselijk. Pief, paf, pauw, ik schiet op jou.

Dan zie ik een melding op Facebook:

Tim de Waal heeft je een vriendschapsverzoek gestuurd.

De naam komt me vaag bekend voor, maar ik ken geen Tim in mijn klas. Ik open Facebook, ga naar mijn vriendschapsverzoeken en klik op Tims verzoek. Een leuke jongen kijkt me lachend aan vanaf een vage profielfoto.

We hebben geen gemeenschappelijke vrienden.

Toch komt hij me bekend voor. Waar ken ik hem toch van? Opeens weet ik het. Tim volgt me al een poos op Instagram en plaatst vaak leuke reacties onder mijn foto's.

Ik klik op 'accepteren', en dan zijn Tim en ik vrienden. Ik ga naar zijn profielpagina. Hij is niet erg actief op Facebook, maar dat ben ik ook niet echt meer. Ik kijk bij zijn interesses. Tim houdt van Eva Simons, Hardwell en Pitbull. Hij heeft iets met hockey, want ik zie een foto van een hockeywedstrijd van Oranje en hij is duidelijk fan van *Top Gear*, Feyenoord, Coldplay en 9GAG-filmpjes.

Net als ik wil uitloggen, krijg ik een privébericht van hem.

Hé! Leuk dat we nu vrienden zijn! Ken je me nog? 😊

Verrast kijk ik naar zijn berichtje. Ken ik hem nog?!

Waarvan?

Tim stuurt meteen een berichtje terug.

O jee, awkward... Je bent me al vergeten... Ik was op dat dancefestival vorige zomer. Jij toch ook?

Volgens mij hebben we elkaar ontmoet bij de color dance!

Ja, ik was inderdaad op WoodRock, een tweedaags muziekfestival,

maar daar waren zoveel mensen dat ik me niet goed meer kan herinneren of ik Tim gesproken heb. Het was wel het vetste festival dat ik ooit heb meegemaakt.

Twee dagen non-stop feest, dansen, leuke jongens, te gekke acts en dj's. O ja, en drank... Natuurlijk mocht er geen alcohol mee naar binnen, en iedereen werd goed gecontroleerd, maar toch was het Inez, Fee en Nina gelukt om wat mee te smokkelen in make-upflesjes.

Het was echt een geweldig weekend geweest.

De color dance herinner ik me ook nog. Iedereen kreeg kleurpoeder over zich heen, terwijl we dansten op Afrojack. En ik weet dat ik heb gezoend met twee jongens, maar in alle eerlijkheid weet ik niet meer wie ze precies waren... Was Tim een van hen?

Ik sluit mijn ogen en probeer een gezicht uit

de rafelige herinneringen aan dat weekend omhoog te halen.

Maar ik heb dat hele weekend niet geslapen,

en mijn herinneringen zijn vaag en onsamenhangend.

Ik stuur een berichtje terug.

O ja! WoodRock, toch? Ik kan het me – heel eerlijk gezegd – niet herinneren, maar dat ligt waarschijnlijk aan mij, hoor!

Er waren bijna 8000 mensen, dus ik heb je vast wel gesproken,

maar ik weet het niet meer. Iets met slaaptkort en drank... ; Wat een superweekend was dat!

Zeker weten! ☺ Ga je vaker naar concerten en festivals?

Nee, niet zo vaak. Kaartjes zijn zo megaduur! Ik was wel

heel graag naar Rihanna gegaan, maar dat was echt onbetaalbaar!

En het was binnen tien minuten uitverkocht...

Tim antwoordt direct.

Ja! Rihanna is top! Ik heb kaarten! ☺

Echt?! Wauw! Vet. ☺ #jaloers

Haha! Snap ik. Puur geluk, hoor. Mijn vader kon gebruikmaken van een speciale voorverkoop voor creditcardhouders.

Hé, als ik niemand kan vinden die mee wil, mag jij wel mee!

Dat geloof ik niet. ☺ Leuk geprobeerd.

Wat? Nee, echt! Fans onder elkaar! Ik zou met

mijn vriendin gaan... maar het is uit. En mijn vrienden willen

niet mee – die vinden Rihanna niks. En het concert is pas ergens in juni, hè. Nog alle tijd om elkaar te leren kennen en te bedenken of ik je mee wil vragen. ;

Ik herlees lachend zijn bericht.

Hij denkt zeker dat ik alles maar geloof.

Ik mag vast niet van mijn moeder. Ze deed al moeilijk over WoodRock. Laat staan over een concert met iemand die ik me – sorry – niet kan herinneren.

Au! Dat je je mij niet herinnert... Maar joh, ik snap je.

Dan kijk je toch lief je vader aan... Die laat je vast wel met mij meegaan. Vaders doen toch niet zo moeilijk? ;

Ik zucht en typ mijn antwoord in.

Dat wordt lastig. Hij is overleden. ☹

O! Shit, sorry! Ik ook altijd met m'n stomme commentaar!

Sorry sorry sorry! Voel me echt zwaar stom nu.

Kan ik het goedmaken?

Nu moet ik toch even grijzen.

Nee, dat hoeft niet. Kon jij niet weten. Ik ga me nu maar weer eens concentreren op mijn huiswerk. Wiskunde, dus... Doei.

Is goed! Als je een keer bijles nodig hebt, laat maar weten!

Ik ben goed in wiskunde. ☺ Bye! x Tim

Ik sluit Facebook af en duik weer in mijn huiswerk. Oké.

De cosinus berekenen, daar gaan we... Ik zet het volume van de muziek zachter.

'... klotehond, opsodemieteren!' hoor ik Pieters stem van beneden, en dan wordt er hard met de keukendeur gesmeten.

Zelfs onze hond Bark moet het ontgelden. Zuchtend zet ik de muziek weer harder, en ik buig me over mijn boek.

Tim

Woensdag 25 februari – 16.21 uur

Ik bekijk Elena's profielfoto op Facebook. Wat lijkt ze toch op Joëlle. Ik vond haar een paar maanden geleden op Instagram, en daar vielen haar foto's me direct op. Ik ben haar gaan volgen. Ze heeft datzelfde kastanjebruine haar, een hartvormig gezicht. Haar ogen zijn amberkleurig – die van Joëlle waren groen. Maar als ik mijn ogen een beetje dichtknijp, is het alsof ik Joëlle zie.

Ik scrol verder, maar haar Facebook-profiel is afgeschermd, en ik kom niet verder dan een paar algemene en gedeelde links. Ze zit op hockey en heeft geen relatie volgens Facebook. Ze zit in 3 havo.

Ze is net vijftien. Wat een prachtige leeftijd. Vijftien. Meisje tussen kind en vrouw. Heimwee naar de tijd dat ze nog een klein meisje was en bij haar vader op schoot kroop en verlangen naar de tijd dat ze een jonge vrouw zal zijn die zelfbewust de wereld aan haar voeten ziet liggen. Rijp en toch ook nog onbedorven. Het lichaam dat uitgebod is, de kinderlijke naïviteit die nog als een schaduw over haar geraffineerde vrouwelijkheid hangt.

Speelsheid en de ontworsteling aan de beklemmende greep van haar ouders.

Elena houdt van muziek. Rihanna, Justin Timberlake, Drake, Beyoncé. Dit is nuttige informatie. Ik open een tweede venster en scrol naar de concertagenda. Timberlake komt in december, Beyoncé is net geweest en Rihanna komt in juni. Uitverkocht. Ik noteer de datum op een vel papier. Voorbereiding is zo belangrijk. Dan ga ik terug naar Elena's profiel. Ze heeft een hond. Ze houdt van mode en is dol op Zara en Primark. Het is tijd om haar persoonlijk te leren kennen.

Ik stuur haar een vriendschapsverzoek. Ik klik op een ander profiel. Roos. Lang blond haar, blauwe ogen en slank. Zo te zien is ze gek op paarden. Ze heeft zelfs een eigen paard, Mustang. Ik zoek op Twitter, en daar is ze ook op te vinden, alleen is haar account afgeschermd. Op Instagram niet. Ik scrol door haar foto's en like er een paar. Van een aantal vakantiefoto's maak ik een screenshot, zodat ik ze kan bewaren. Ze gaan naar een speciaal mapje. Project Vijftien. Er zitten al honderden foto's in. Ten slotte ga ik naar Brad Mayfields pagina. Hij heeft er een nieuwe foto op gezet. Een selfie. Hij houdt een koffiebeker van Starbucks voor zich en trekt een duckface. De foto is niet al te scherp. Perfect. Hoe scherper de foto, hoe minder bruikbaar voor mij. Ik maak een screenshot en upload die op mijn eigen pagina. Ik typ er ook wat onder. Starbucks after school! Love it! ☺

Daarna stuur ik Roos een vriendschapsverzoek. En ook Sulina. Het is een beetje als vissen. Rustig naar de dobber staren. Weten dat er aas aan hangt. En wachten tot erin gebeten wordt. De spanning die je voelt als er aan de hengel getrokken wordt en je zo voorzichtig, of juist heel snel, de lijn moet binnenhalen. Elena reageert sneller dan ik verwacht had. Terwijl ik op de bank zit te wachten, komt haar acceptatie binnen. Opwinding jaagt door mijn lijf, maar ik moet kalm blijven. Nu komt het erop aan heel rustig de vis binnen te halen. Of nee, misschien is het meer als jagen. Je ligt in de bossen en wacht, met het jachtgeweer in de aanslag. Je kijkt door het vizier. En dan zie je een hert tussen de bomen. Eén verkeerde beweging, één geluid, en het hert zal wegrekken. Geen haast hebben is het belangrijkste. Geruisloos de loop van het geweer richten op het hert en je vinger op de trekker houden.

Ik stuur haar een privéberichtje. Hé! Leuk dat we nu vrienden zijn! Ken je me nog? ☺ Want dat, Elena, is het geheim: een goede voorbereiding. Wie jaagt, weet precies waar de prooi te vinden is.

Ze reageert vrijwel meteen.

Waarvan?

Ik denk aan de foto's van het muziekfestival op haar Instagram.

Ze had een paar selfies gepost. Hoe heette dat ook alweer?

Ik stuur haar weer een berichtje.

O jee, awkward... Je bent me al vergeten...

Ik was op dat dancefestival vorige zomer. Jij toch ook?

Volgens mij hebben we elkaar ontmoet bij de color dance!

Ik glimlach als haar volgende bericht binnenkomt.

O, ja! WoodRock, toch? Ik kan het me – heel eerlijk gezegd – niet herinneren, maar dat ligt waarschijnlijk aan mij, hoor!

Beet.